

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **K. M.**
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Mejstříkem
sídlem Palackého třída 222, 288 02 Nymburk

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2018/500/2192 ze dne 9. 1. 2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Praha (dále jen „ČIŽP“) rozhodnutím č. j. ČIŽP/41/2018/12447 ze dne 17. 10. 2018 uložila žalobci pokutu 100 000 Kč za přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, (dále jen „**kontrolní řád**“), jež se měl žalobce dopustit tím, že ve dnech 14. 7. 2017 a 5. 9. 2017

neumožnil ČIŽP provést kontrolu na pozemcích parc. č. X a st. parc. č. X, X, X, X a X v k. ú. N. a neposkytl tím náležitou součinnost ve vztahu k předmětu kontroly, zaměřené na prošetření podnětu, který upozorňoval na soustředování velkého množství automobilů (případně autovraků) na těchto pozemcích. Tímto jednáním měl žalobce porušit povinnost stanovenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu, a to vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytnout k tomu potřebnou součinnost.

2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí ČIŽP potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předeslal, že kontrola byla zaměřena na zjištění, zda na předmětných pozemcích nedochází k porušování zákona o č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, (dále jen „**zákon o odpadech**“), a že přezkoumává v pořadí již druhé rozhodnutí ČIŽP; to první z 11. 1. 2018 bylo zrušeno pro vady řízení, jelikož žalobce nebyl poučen o své možnosti navrhnout konání ústního jednání.
4. Žalovaný dále konstatoval, že souhlasí s postupem, který ČIŽP použila při organizování ústního jednání. Odvolatel kladně reagoval na její výzvu a požádal o konání ústního jednání, kterého se však přes opětovné výzvy nezúčastnil. Co se týče zdůvodnění jeho neúčasti na druhém ústním jednání, nelze akceptovat obecné tvrzení, že nebyl schopen v tak krátkém termínu zajistit všechny své pracovní povinnosti tak, aby se jej mohl zúčastnit, neboť se nejedná o závažný důvod či překážku (na př. onemocnění nebo pracovní cesta). Uvedená překážka musí být konkrétně specifikována a doložena. Žalovaný dodal, že pokud žalobce věděl o tom, že se nebude schopen zajistit své pracovní povinnosti, tak mohl a měl o tomto stavu vyrozumět ČIŽP dříve. Vzhledem k tomu, že předvolání k účasti na jednání bylo žalobci doručeno s pětidenním předstihem, ČIŽP postupovala v souladu s právními předpisy. Žalovaný podotkl, že se nepoužije § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu (pravidla pro počítání lhůt), neboť se nejedná o stanovení lhůty pro učinění úkonů, ale o předvolání k účasti na ústním jednání ve stanoveném termínu, nadto zákonný požadavek na alespoň pětidenní předstihl je specifickým pravidlem pro počítání času.
5. Žalovaný nepřisvědčil ani odvolací námitce, podle níž žalobce neodmítl kontrolu na předmětných pozemcích zcela, nýbrž pouze nesouhlasil s tím, že bude kontrolován coby podnikající fyzická osoba, neboť v předmětné době měl již několik let přerušeno podnikatelské oprávnění. Žalovaný k tomu uvedl, že podle § 31 odst. 11 živnostenského zákona byl žalobce v době přerušení provozování živnosti v postavení podnikatele, na kterého se vztahují povinnosti uložené tímto zákonem, s výjimkou konkrétních povinností tam vyjmenovaných. Kontrola byla na předmětných pozemcích prováděna z toho důvodu, že se na nich soustředilo značné množství automobilů, jež mohly představovat autovraky, s nimiž žalobce mohl nakládat v rámci svého živnostenského oprávnění.

III. Žaloba

6. Žalobce se ohradil proti tvrzení, že odmítl poskytnout požadovanou součinnost; naopak vícekrát písemně vyjádřil ochotu kontrolu umožnit, ale jako na osobu nepodnikající, neboť již více jak sedm let nepodnikal a případné sankce pro podnikatele jsou výrazně vyšší. Žalobcovo živnostenské oprávnění bylo od 2. 6. 2010 přerušeno a od 20. 9. 2017 dokonce zrušeno. Odmítání kontroly spojoval žalobce výlučně s tím, že by byla prováděna na jeho

soukromých pozemcích, jež s jeho dřívějším podnikáním nijak nesouvisely; naopak je vždy využíval a využívá k soukromým zájmovým účelům, konkrétně pořádání poloprofesionálních automobilových závodů.

7. Dále žalobce namítl, že mu byla odejmuta možnost vyjádřit se před vydáním napadeného rozhodnutí k jeho podkladům, čímž bylo zkráceno jeho právo na obhajobu. Žalobce byl sice k oběma nařízeným jednáním předvolán, ale v prvním případě si vyzvedl předvolání na poště v zákonné lhůtě v den jednání (31. 8. 2018) a ve druhém případě (21. 9. 2018) pouhé čtyři dny před jednáním (26. 9. 2018), takže již neměl čas odložit plánované záležitosti, a řádně se omluvil. Ani v jednom případě tedy nebyly dodrženy zákonné zásady pro doručování, navíc žalobcova omluva byla označena za nedůležitou, ačkoli o důležitosti důvodů neměl žalovaný bližší přehled. Žalovaného tvrzení, že dané omluvy byly účelové, je tedy samo o sobě účelové. Žalobce proto navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům vesměs zopakoval argumenty v něm obsažené. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil.

V. Právní hodnocení věci samé

9. Městský soud shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, nezjistiv žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
10. Městský soud rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť oba účastníci řízení po poučení soudem nevyjádřili s tímto postupem nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré potřebné listiny – včetně těch navržených žalobcem k důkazu – jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009). Žalobcův výsledek považoval městský soud za nadbytečný, neboť mezi účastníky řízení nejsou sporné skutečnosti, jež by bylo třeba takovým způsobem prokazovat.
11. Spornou otázkou v projednávané věci je, zda žalobce coby kontrolovaná osoba porušil své povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost, stanovené v § 10 odst. 2 kontrolního řádu.
12. Žalobce nepopírá zjištění správních orgánů, že ve dnech 14. 7. 2017 a 5. 9. 2017 neumožnil provedení kontroly na předmětných pozemcích (popsaná podrobně na str. 3 a 4 rozhodnutí ČIŽP), ale namítá, že k tomu ani nebyl povinen, neboť měl v té době již řadu let přerušeno provozování živnosti a dané pozemky nijak nesouvisely s jeho dřívější podnikatelskou činností. Tuto argumentaci považuje městský soud za lichou.

13. Kontrola byla zaměřena na zjištění, zda na předmětných pozemcích nedochází k neoprávněnému nakládání s autovraky a k porušování zákona o odpadech. Podle jeho § 76 odst. 1 písm. a) ČIŽP „kontroluje, jak jsou právníckými osobami, fyzickými osobami oprávněnými k podnikání a obcemi dodržována ustanovení právních předpisů a rozhodnutí ministerstva a jiných správních úřadů v oblasti odpadového hospodářství a zda pověřené osoby dodržují stanovený způsob hodnocení nebezpečných vlastností odpadů“ (podtrženo městským soudem). Tuto kontrolní pravomoc tedy ČIŽP nevykonává vůči nepodnikajícím fyzickým osobám, proto je pro posouzení věci stěžejní, zda byl žalobce z hlediska zákona o odpadech v postavení osoby oprávněné k podnikání i v období, kdy bylo provozování jeho živnosti přerušeno (od 2. 6. 2010 do zrušení živnostenského oprávnění 20. 9. 2017).
14. Podnikatelem je podle § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ten, kdo „samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.“ Ustanovení § 421 odst. 2 zakotvuje vyvratitelnou právní domněnku, že „podnikatelem je osoba, která má k podnikání živnostenské nebo jiné oprávnění podle jiného zákona“. Živnostenské oprávnění upravuje zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „**Živnostenský zákon**“), jenž v § 31 odst. 11 stanoví: „Jestliže podnikatel oznámí živnostenskému úřadu přerušení provozování živnosti, je provozování živnosti přerušeno dnem doručení oznámení o přerušení provozování živnosti živnostenskému úřadu nebo pozdějším datem uvedeným v oznámení a končí dnem uvedeným v oznámení; je-li živnostenské oprávnění omezeno na dobu určitou, lze provozování živnosti přerušit nejdéle na dobu trvání tohoto oprávnění. Po dobu přerušení provozování živnosti se na podnikatele vztahují povinnosti uložené tímto zákonem, kromě povinností stanovených v odstavci 2, které se týkají označení objektu, v němž má sídlo nebo odštěpný závod, povinností stanovených v odstavcích 9 a 17, v § 17 odst. 4 a 8 a povinnosti splňovat podmínky odborné nebo jiné způsobilosti, pokud je tento zákon nebo zvláštní předpisy pro provozování živnosti vyžadují.“ (Podtrženo městským soudem). Osoba s přerušeným provozováním živnosti tak je mimo jiné nadále povinna „dodržovat povinnosti vyplývající z tohoto zákona a zvláštních právních předpisů“ (§ 31 odst. 19; podtrženo městským soudem). Takovou osobu přitom živnostenský zákon nadále považuje za podnikatele, jak je zřejmé z jeho § 31 odst. 2, podle něž „[p]okračování v provozování živnosti před uplynutím doby, na kterou bylo provozování živnosti přerušeno podle odstavce 11, je podnikatel povinen předem písemně oznámit živnostenskému úřadu. V provozování živnosti je možno pokračovat nejdříve dnem doručení oznámení o pokračování v provozování živnosti živnostenskému úřadu nebo pozdějším datem uvedeným v oznámení“ (podtrženo městským soudem).
15. Městský soud tudíž naznal, že z hlediska oprávnění ČIŽP provádět kontrolu dodržování právních předpisů a rozhodnutí správních úřadů v oblasti odpadového hospodářství se osoba, provozování jejíž živnosti bylo přerušeno, považuje za osobu oprávněnou k podnikání. Předně zákon o odpadech váže pravomoc ČIŽP na existenci podnikatelského oprávnění fyzické osoby („osoba oprávněná k podnikání“), na kterou nemá přerušení provozování živnosti žádný vliv, nikoli na faktický výkon podnikání (k tomuto rozdílu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 57/2007 - 72 ze dne 8. 11. 2007). Zároveň by výklad v podmínkách této konkrétní věci a s ohledem na zájmy chráněné zákonem o odpadech postrádal rozumné opodstatnění. Účelem kontroly ostatně bylo zjistit právě to, jestli žalobce nadále živnost fakticky neprovozuje, konkrétně jestli neoprávněně nenakládá s autovraky. Ze správního spisu vyplývá, že ČIŽP zahájila kontrolu na základě podnětu upozorňujícího na soustředování velkého množství

automobilů (příp. autovraků) na předmětných oplocených pozemcích a v jejím rámci zjistila, že v jejich okolí se nacházely automobily (některé s SPZ a jiné bez ní) včetně použitých pneumatik a automobily, vraky a jejich části se nacházely rovněž na uvedených pozemcích (str. 3 rozhodnutí ČIŽP). K tomu je třeba uvést, že předmětem žalobcova podnikání byla výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a oborem činnosti zprostředkování obchodu a služeb a velkoobchod a maloobchod, přičemž do 7. 6. 2010 to byl také maloobchod motorovými vozidly a jejich příslušenstvím. Skutečnost, že žalobcovo podnikatelské oprávnění k 20. 9. 2017 zaniklo, je pro posouzení věci bez významu, neboť se tak stalo až po jednání, za něž byl žalobce potrestán, a na jeho odpovědnost to nemá žádný vliv. Pro úplnost městský soud podotýká, že žalobce v žalobě nebrojí proti tomu, že mu byla pokuta uložena coby podnikající fyzické osobě, ačkoli měl v době jednání pozastaveno živnostenské oprávnění, nýbrž výlučně proti tomu, že podle svého názoru nebyl z tohoto důvodu povinen poskytnout ČIŽP součinnost požadovanou v rámci kontroly.

16. Rozsah oprávnění kontrolujícího vstupovat na pozemky je vymezen v § 7 kontrolního řádu, podle něž *„kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly oprávněn vstupovat do staveb, dopravních prostředků, na pozemky a do dalších prostor s výjimkou obydlí, jež vlastní nebo užívá kontrolovaná osoba anebo jinak přímo souvisí s výkonem a předmětem kontroly, je-li to nezbytné k výkonu kontroly. [...] Vlastníci nebo uživatelé těchto prostor jsou povinni kontrolujícímu vstup umožnit.“* Podmínkou vstupu na určitý pozemek tedy není to, aby jej kontrolovaná osoba užívala v souvislosti se svou podnikatelskou činností (neřku-li aby na něm měla umístěné sídlo nebo provozovnu), nýbrž postačí, aby jej vlastnila nebo užívala, kteroužto podmínku žalobce splňoval. Odlišný výklad by ostatně postrádal smysl, neboť případné využívání pozemku v souvislosti s podnikáním lze zjistit právě až při samotné kontrole.
17. Žalobce dále namítá, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí, jelikož mu nebylo umožněno zúčastnit se ústního jednání. Podle § 80 odst. 2 věty první přestupkového zákona *„[s]právní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému.“* Podle odst. 4 téhož ustanovení *„[k] ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“* Náležitosti předvolání jsou upraveny v § 59 správního řádu, podle něž *„[s]právní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.“*
18. Ze správního spisu se podává, že žalobce požádal o nařízení ústního jednání poprvé ve svém vyjádření ze 7. 8. 2018, v němž také uplatnil argumentaci proti právnímu názoru ČIŽP vyjádřenému v jejím dřívějším zrušeném rozhodnutí, shodnou s argumentací obsaženou v nynější žalobě. Přípisem ČIŽP z 20. 8. 2018 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na 31. 8. 2018 s poučením, že nedostaví-li se, jednání proběhne v jeho nepřítomnosti. Tuto listinu žalobce převzal na poště v den nařízeného jednání, je tedy

zřejmé, že mu nebyla doručena s požadovaným pětidenním předstihem a nebylo možné po něm rozumně požadovat, aby se tohoto jednání zúčastnil. Ačkoli z opakovaného přebírání zásilek v poslední den úložní doby lze vytušit, že se jedná o součást procesní strategie účastníka řízení, nelze mu ji přičítat k tíži, neboť toliko využíval svého oprávnění plynoucího z úložní doby; je na správním orgánu, aby předvolání rozeslal s dostatečným předstihem. Dopisem z 5. 9. 2018 žalobce opětovně požádal o nařízení jednání a vyrozumění o něm s dostatečným předstihem, aby si „mohl uspořádat pracovní věci“. Další ústní jednání nařídila ČIŽP na středu 26. 9. 2018 od 9.00 hodin, žalobce si předvolání k němu převzal v pátek 21. 9. 2018, tedy pátý den před nařízeným jednáním. Dne 26. 9. 2018 v 9.00:29 žalobce e-mailem sdělil ČIŽP, že „z důvodu velmi krátké doby čtyř dnů jsem nebyl schopen zajistit potřebný volný čas. Žádám proto o nařízení nového jednání s delší dobou potřebnou k přípravě.“

19. Jednání lze konat v nepřítomnosti obviněného z přestupku, pokud se „na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu“. Nejvyšší správní soud k obsahu těchto pojmů v rozsudku č. j. 7 As 303/2015 - 26 ze dne 3. 3. 2016 uvedl, že „aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny kumulativně tři podmínky: 1) obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí; proto není náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve, 2) v omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje; tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí, 3) důvod omluvy musí být doložen; obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 - 71). Obviněného z přestupku tak nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale také povinnost důkazní. Jinak by správní orgán nemohl posoudit důležitost důvodu uvedeného v omluvě, ačkoliv v souladu se zákonem o přestupcích tak činit musí.“ K včasnosti omluvy tentýž soud již v rozsudku č. j. 7 As 9/2009 - 66 ze dne 12. 3. 2009 uvedl: „Je sice skutečností, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (náhlé onemocnění, úraz, které brání uvedené omluvě). Proto také ani zákon o přestupcích, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o „náležité omluvě“ a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.“
20. Žalobce zaslal svou omluvu v čase, kdy mělo nařízené jednání již probíhat, a uvedl v ní pouze to, že si nebyl schopen zajistit potřebný čas, tedy neuvedl žádný konkrétní (natož důležitý) důvod, který mu v účasti na jednání bránil, nepřiložil žádný důkaz k prokázání takové skutečnosti a neuvedl ani to, co mu bránilo omluvit svou neúčast telefonicky nebo e-mailem dříve, ačkoli o své neúčasti věděl nejpozději předchozího dne, jímž datoval písemnou omluvu (doručenou ČIŽP 27. 9. 2018), v níž nad rámec obsahu e-mailu uvedl, že si nebyl schopen zajistit „všechny mé pracovní povinnosti tak abych se mohl tohoto jednání zúčastnit“. Rovněž toto tvrzení je pro svou krajní vágnost ve světle citované judikatury

nedostatečné. Žalobcová omluva tedy nebyla náležitá a žalobce neprokázal dostatečný důvod, pro který se nemohl ústního jednání zúčastnit.

21. Naproti tomu městský soud přisvědčuje žalobci v tom, že mu nebyla zachována pětidenní lhůta k přípravě na ústní jednání. Předně je třeba odmítnout argument žalovaného, že na lhůtu podle § 59 správního řádu se nevztahují ustanovení o počítání času (§ 40), jelikož toto stanovisko nemá ve správním řádu oporu. Konání ústního jednání je nepochybně úkonem vázaným na lhůtu – danou obviněnému k přípravě –, proto se uplatní pravidlo obsažené v § 40 správního řádu, podle něž se do lhůty nezapočítá den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty (doručení předvolání 21. 9. 2018). První den lhůty tak připadl na 22. 9. 2018 a poslední den na 26. 9. 2018. Jestliže se jednání konalo v poslední den lhůty dané žalobci na přípravu, tato lhůta nebyla dodržena. (K tomuto způsobu počítání lhůty na přípravu ve vztahu k § 198 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 185/2006 ze dne 31. 1. 2007).
22. *Obiter dictum*, neboť žalobcovy námitky tímto směrem nemíří, městský soud podotýká, že je mu znám názor vyskytující se v komentářové literatuře, podle něž je třeba pětidenní lhůtu dle § 59 správního řádu vykládat v přestupkovém řízení tak, že se musí jednat o pět pracovních dnů (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 916 s.). Městský soud se s ním však neztotožňuje, neboť nemá oporu v samotném znění § 59 správního řádu, jež na rozdíl od § 198 trestního řádu neuvádí, že se má jednat o „pracovní“ dny, ani v novém přestupkovém zákoně, jež tuto otázku odlišně neupravuje, a nakonec ani v Úmluvě o ochraně základních práv a svobod nebo v navazující judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, na kterou se daný komentář nepřímou odvolává, jakkoli přestupkové řízení samozřejmě je řízením trestněprávní povahy.
23. Řízení před správními orgány tedy bylo zatíženo vadou, jelikož ČIŽP nepředvolala žalobce k ústnímu jednání s dostatečným předstihem, toto pochybení však podle názoru městského soudu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce předně neuvedl – ani v odvolání, ani v žalobě – žádné okolnosti, v čem konkrétně měla být jeho práva dotčena či zkrácena uvedeným postupem. V následném odvolání uplatnil totožnou argumentaci jako již ve svém vyjádření ze 7. 8. 2018 a později v žalobě, rozšířenou jen o výtku právě stran svého předvolání, neuvedl žádné nové skutečnosti ani nenavrhл žádné důkazy, a není tudíž zřejmé, jakým způsobem by jeho případná účast na ústním jednání změnila průběh správního řízení. To platí tím spíše, že skutkově byla věc nesporná, nebyly prováděny výslechy svědků ani jiné důkazy a žalobce a ČIŽP se lišili toliko v jejím právním hodnocení. Nastalou situaci je přitom třeba hodnotit ve světle toho, že žalobce v celém dosavadním průběhu správního i soudního řízení neuvedl jedinou konkrétní okolnost, která mu v přípravě na jednání a účasti na něm bránila a jeho popsany procesní postup vyvolává dojem úmyslného prodlužování řízení. Za těchto okolností nemohlo zkrácení lhůty pro přípravu na ústní jednání o jeden jediný den zkrátit žalobce na jeho právu vyjádřit se k věci. Na podporu tohoto závěru městský soud odkazuje na obdobné hodnocení v bodu 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 152/2017 - 30 ze dne 8. 3. 2018.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Jelikož městský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. prosince 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu

